



Arctisch dagboek

Jelle Brandt Corstius

Download now

Read Online →

Arctisch dagboek

Jelle Brandt Corstius

Arctisch dagboek Jelle Brandt Corstius

‘Toen de CPNB mij vroeg om het Boekenweekessay te schrijven, met reizen als thema, moest ik meteen denken aan het dagboek dat ik ooit heb bijgehouden tijdens een cruise op de Witte Zee. Ik was aan boord om lezingen te geven. Normaal houd ik geen dagboeken bij, maar dit waren geen normale omstandigheden. Ik begon het dagboek tegen het einde van de reis. Ik was ernstig in de war en durfde mijn raamloze hut niet meer uit. Ik sta niet in voor de waarheid van dit document; zoals gezegd was ik in de war. En ik at nauwelijks, want om aan eten te komen moest ik mijn hut uit, en dat wilde ik niet. Dat het schip flink op en neer deinde, hielp ook niet mee. Ik heb besloten om het dagboek in al zijn rauwheid intact te laten.’

De aantekeningen op het schip vormen de basis voor *Arctisch dagboek*, het persoonlijke verslag van Jelle Brandt Corstius over reizen per cruiseschip en over zijn liefde voor Rusland. En over de ellende van bekend zijn, en de behoefte aan alleen zijn

Arctisch dagboek Details

Date : Published March 8th 2014 by Stichting CPNB (first published March 2014)

ISBN : 9789059652354

Author : Jelle Brandt Corstius

Format : Paperback 64 pages

Genre : Nonfiction, Travel, Short Stories, Biography, Autobiography, Cultural, Russia

 [Download Arctisch dagboek ...pdf](#)

 [Read Online Arctisch dagboek ...pdf](#)

Download and Read Free Online Arctisch dagboek Jelle Brandt Corstius

From Reader Review Arctisch dagboek for online ebook

Nicole says

Foei dat was absoluut geen boeiend dagboek om te lezen. Ik zag het in de bieb staan en dacht eens kijken waar het over gaat. Ik verwachtte avonturen op zee en kreeg beklag over zijn mede reizigers.

Gelukkig was het een dun boekje en hoefde ik het niet mee naar huis te nemen om te lezen. Het 'boek' sprak mij niet aan.

Karin says

Een 'mislukte' reis levert wellicht een beter verhaal op dan een geslaagde. In dit Boekenweekessay van Jelle Brandt Corstius (dat misschien niet echt een 'essay' is, maargoed) zorgt een cruise met een groep mensen met wie hij werkelijk niets heeft in elk geval voor een zeer vermakelijk, met een fijn droog-ironisch gevoel voor humor opgetekend relaas.

Anne Maljers says

Ach meneer Brandt Corstius, mag ik de volgende keer samen met u alleen zijn? Liever niet op een cruise, elke andere reis die totaal anders loopt dan de bedoeling is, is goed! En als dat niet kan, dan lees ik lief dagboek nog maar een keer...

Janneke says

'De eindbestemming is gewoon een excuus om een reis te maken.'

Zep says

Snijdend.

Linda says

Als Jelle Brandt Corstius wordt uitgenodigd om een drietal lezingen te geven aan boord van een cruiseschip besluit hij om pas later aan boord te gaan. En dat blijkt een gouden keuze te zijn: zijn vierdaagse cruise van Moermansk naar Archangelsk is een voortdurende kwelling van gebrek aan privacy vanwege opdringerige medepassagiers, die of hun wereldwijde reiservaringen met hem willen delen, of komen mopperen over van alles en nog wat of gewoon even van gedachten willen wisselen met een Bekende Nederlander. En zoals Brandt Corstius opmerkt: zijn gezellige, erudiete en communicatieve alter ego Parallele Jelle zou precies weten hoe hij met dit soort mensen om zou moeten gaan, maar de Echte Jelle heeft er zo veel moeite mee dat

hij zich de laatste dag opsluit in zijn raamloze hut en van pure ellende een dagboek begint.

Na zijn Universele Reisgids voor Moeilijke Landen weer een zeer herkenbaar boek. Ook ik voel mij op congressen en recepties waar ik niemand ken altijd heel verloren en sluit me het liefst op in mijn eigen kamer. Je denkt altijd dat je de enige bent, maar als je eens rondvraagt blijken er veel meer mensen last van te hebben. En ik denk ook dat veel mensen een alter ego hebben die Wel weet hoe je gevat moet reageren in ongemakkelijke situaties, maar die alter ego is altijd net even afwezig als je hem nodig hebt. En helaas heet niet iedereen Jelle zodat niet iedereen zo'n prachtig allitererend alter ego heeft.

André van Dijk says

Toen eenmaal bleek dat de auteurs van het Boekenweekgeschenk zich niets gelegen lieten liggen aan het gedicteerde thema van de Boekenweek bedacht men dat er nog maar een boekje bij moest komen: het Boekenweekessay. Nog dunner, veelal nog nietszeggender en je betaalt er ook nog een knaak voor. (Maar dat allesverbindende thema zal overeind blijven! Iets wat ze bij voorheen-Polare *branding* plachten te noemen...). Goed, dit jaar hebben we het over iets-met-reizen en aangezien Floortje Dessing door haar drukke leven nauwelijks een pen op papier krijgt, blijft er niets anders over dan Ruslandexpert en programmamaker Jelle Brandt Corstius te vragen. Die kijkt even achterom, raadpleegt wat oude aantekeningen en komt met *Arctisch dagboek*, een wat labbekakkerig verslag van een vierdaagse cruise boven de poolcirkel langs de Russische noordkust. Hij beschrijft enkele observaties, legt de vinger op wat Ruslandeigenaardigheden maar weidt vooral uit over de last die hij heeft van zijn bejaarde medeopvarenden. Als het fenomeen essay zo met voeten wordt getreden moet de CPNB overwegen er nog een derde boekje naast te zetten: het Boekenweekniemendalletje.

Janneke Rijpstra says

JBC zou eens 'dagboek van een thuisblijver' van Maarten 't Hart moeten lezen.

Dolf Patijn says

Twee-en-een-halve ster, afgerond naar boven. Dit was het boekenweekessay van 2014. Het is een zeer persoonlijk verslag dat ik niet zozeer een essay zou willen noemen. Ik mag Jelle Brandt Corstius wel: ik vind hem sympathiek en hij maakt een eerlijke indruk. Zijn programma's vond ik mooi. Dit dunne boekje geeft zijn persoonlijke ervaringen tijdens een cruise weer, aangevuld met nog wat Russische reisbeschouwingen. Een aantal zaken herken ik. Zo ben ik soms ook sociaal wat ongemakkelijk. Ik onthoud slecht namen en kan vaak mensen die ik een enkele keer heb ontmoet, moeilijk plaatsen. Zaken als getrouwd of niet, kinderen, etc. vergeet ik vaak. Ik vind alleen zijn ook prettig en sta in gezelschap vaak wat aan de buitenkant. Zijn irritaties begrijp ik wel maar dit maakt het nog niet tot een goed boek. Een beschouwend werk - iets wat een essay toch hoort te zijn - is het niet echt. Het is meer een persoonlijke beleving, gevoed door irritatie en ongemak. Wel aardig, maar meer ook niet.

Jaap Ruurd Feitsma says

Leest heerlijk weg. Al helemaal wanneer je zelf onderweg bent. Humoristisch en luchtig geschreven (hoewel misschien niet helemaal zo bedoeld), als je zelf reist her en der soms zelfs wat confronterend en je leert de 'echte' Jelle Brandt Corstius nog een beetje kennen ook. 5 sterren voor dit kleine Artische Dagboek!

Petra Kruijt says

Gisteravond zag ik Jelle Brandt Corstius op het Boekenbal voor lezers in Leeuwarden. Hij vertelde met name over Arctisch dagboek. Ik had het boekje al in mijn bezit en heb het vanmorgen meteen gelezen (dat kostte nog geen uur).

Wat ik gisteren al vermoedde en in het boekje bleek te kloppen, is dat JBC geen essay heeft geschreven. Het persoonlijke aspect van het essay heeft hij ver doorgevoerd, maar het is geen betoog over een groter thema, of je moet zijn antwoord op de vraag 'hoe moet je reizen' een essaywaardig thema vinden.

Dat vind ik niet. Brandt Corstius vertelde gisteravond dat hij zich op deze reis doodongelukkig voelde. Gedeeltelijk kwam dat door een gebrek aan ruimte om alleen te zijn, gedeeltelijk door de vastomlijnde aard van de reis (een cruise), gedeeltelijk doordat hij een hekel had aan het merendeel van zijn medepassagiers. Hij zei ook dat hij mensen benijdt die niet reizen, omdat 'reizen eigenlijk helemaal niet leuk is' (zie ook de vette omelet met oud brood en een kop Nescafé in dit boekje). Maar door alles heen kun je horen dat hij zijn eigen manier van reizen en denken en leven superieur vindt aan die van een heleboel anderen.

Die toon staat me tegen. Ik begrijp wel dat Brandt Corstius zich niet thuis voelde op dat schip. Geen punt, ieder zijn meug. En zo'n verhaal kan hij prima aan gelijkgestemde vrienden vertellen op feestjes: wat ik nou toch heb meegemaakt... Het is alleen geen onderwerp voor een essay, en eigenlijk überhaupt niet geschikt om op zo grote schaal de wereld in te slingeren. Al helemaal niet omdat hij de mensen die deze cruise maakten - avontuurlijke ouderen die niet naar de Bahama's cruisen maar naar Rusland - keer op keer belachelijk maakt. Bijvoorbeeld met commentaar op hun kleding, op hun gesprekstof (ze kijken naar Zomergasten, dus ze zullen wel een educatiecomplex hebben - een minderwaardigheidscomplex vanwege een nooit afgeronde opleiding), op hun intellectualiteit (Dostojevski? Wat mainstream! Kijk mij, ik lees Russische schrijvers waar nog nooit iemand van heeft gehoord), op hun hang naar voorspelbaarheid, op alles eigenlijk.

Een buitengewoon mager boekenweekessay dat mijn beeld van Jelle Brandt Corstius niet positief beïnvloedt. Want ik vind hem best leuk en zijn programma's zie ik graag. Maar nu zal ik toch altijd dit in mijn achterhoofd hebben.

Popco says

Jelle Brandt Corstius zit op een cruiseschip en alles is vreselijk. Zijn hut is vreselijk, het weer is vreselijk, de tv-kanalen zijn vreselijk, het voedsel is vreselijk en bovenal zijn de medepassagiers vreselijk. Is het vreselijk dat ik zo kan genieten van zijn lijden? De moeite met nietszeggende sociale interactie, het niet onthouden van namen en gezichten, de podiumvrees, de heimwee en de Fernweh... het is bijna pijnlijk herkenbaar en toch heerlijk nonchalant geschreven.

Een lekker humoristisch weg leesboekje met hier en daar wat interessante Rusland-feitjes. Een essay is het niet te noemen en mensen die een werkelijk reisverslag willen lezen kunnen dit beter links laten liggen.

Myriam says

Lief dagboek van de ware man achter Parallele Jelle,

Ondanks de ontberingen die je baasje tijdens zijn cruise met de MS Discovery heeft moeten doorstaan (een vensterloze kajuit, televisieroem die z'n tol eist en hem geen seconde rust gunt, minieme porties zoutloze bejaardenkost, de onafgebroken stroom opbouwende kritiek op zijn lezingen....) is hij er in geslaagd op onnavolgbare wijze verslag te doen van zijn reis, geheel vanuit het perspectief van zijn eigen arctisch-blauwe ogen. Velen zullen hem dat niet in dank afnemen, maar onze held is zich ook scherp bewust van zijn eigen tekortkomingen, hij biecht jou niet alleen op zich te schamen voor zijn asociale gedrag, maar bekent ook openhartig: 'Elk gesprek is voor mij een worsteling'. En dus verschanst hij zich gedurende een half etmaal in zijn kajuit om zijn verhaal toe te vertrouwen aan jou. Wat zit er immers anders op voor een radeloze, 'opgescheept met een groepje bange mensen op een groot schip dat verstikkend veilig op zee lag'? Eerder wist jouw baasje mijn hart te stelen (niet met die blauwe ogen, hoewel dat best had gekund) door het raadsel van de naamgeving der omoel te onthullen, en ook nu weet zijn hoogst vermakelijke proza meer dan één glimlach te ontlokken. Hij doorspekt zijn verhaal met interessante weetjes (waarom de islamitische kalender in Moermansk op de Moskou-tijd loopt bijvoorbeeld, of wat Severomorsk te verbergen heeft, en wat de donkere geschiedenis is van de Solovki-eilanden), leuke dingen voor de mensen ('En nee, ze waren niet allemaal even beroerd, er zaten best een paar aardige mensen tussen.') die Jelle's relaas ook tot enigszins stichtende lectuur maken. En zo is 'Arctisch dagboek' een kleine maar fraaie aanwinst voor de boekenkast.

Dank zij jou, lief dagboek.

Yvonne says

Geen dagboek noch een essay.

Voor ik net zo zeikerig overkom als Jelle die zeikerige cruisebejaarden slap afserveert geef ik maar een tip op cruiseliteratuurgebied voor de mensen die dit hier een geslaagde onderneming vonden: DFW's "A supposedly fun thing I'll never do again".

Monique says

Jelle Brandt Corstius, writer & journalist, joins a group of elderly people on a cruise over the White Sea, Russia. Because all the people wants to talk to him and there's no way to escape them, Jelle gets a panic attack and decides to lock himself up in his chamber until the end of the journey.

Lovely little booklet. Jelle's humour is funny and sad at the same time. The way that people keeps talking to him, while he just wants to be left alone, is so recognisable.
